

Πένθος χύθηκε στο πρόσωπό του...

τουρβάζονται βίον τον ει-
κονογενειακόν... 'Αμέμμενους
πλέον, διά τὰ πικρότερον,
θά διατελώ άκραδάντους
οικογενειαρχής... Θά ύπη-
ρηφανεύομαι ότι ή σημερινή
κυβέρνηση' επίλεισφόρησεν
διά της ήμετέρας προνα-
υγογής κι θά περιορισθώ
εις την πισθάβλην του ήτέ-
ρου τρυφρού ήμίσεως, κα-
τά του δή λεγόμενον !..
'Εξείνη τη στιγμή ένας
εϊζωνος του έφερε ένα τη-
λεγράμμα.

"Όλοι τόν κίτταξαν με

συγκίνηση.

—'Ο προβιδασμός ! είπαν από μέσα τους.

'Ο έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εύτυχή πληροφορία, έστριψε τό
μοστάκι του, τό σφουγγίσε με τό χέρι του, άργοπόησε λίγο, γιά νά
βρασιάνη τους κάδμονόντας, και διάβασε :

—'Αδύνατον προβιδασθήτε. Έπραξα τά πάντα, αλλά ή ύπηρεσία μένει άνέν-
δοτος. 'Ανεπαίσιος μάάλιστα άποστρατεύσθε. Διότι σάς πήρε πρό πολλού τό θ-
ριον της ήλικίας !..

Σός
Λαλαγιάνης

'Η γή άν άνοιξε και τόν κατάβη, τό ταψί άν ήταν στόμα άνοιχτό
γιά νά τόν χάψη, ή γουρνοπούλα άν γινόταν ίσοιργός των Στρατιωτι-
κών, δέν θά τόν πάγωνε και δέν θά τόν ξαίρνιζε τόσο πολύ, όσο τό τη-
λεγράφημα έδεινε.

Πένθος χύθηκε στό πρόσωπό του. Έσβυσεν ή χαρά της έορτής...
Μαύρισαν τά χρώματα, ό ήλιος έθάμνωσε, ή χαμπάνες έμοιαζαν σάν νά
χλωπαίνουν νεκρικά και τό τραπέζι στριφογύρισε έμπρός του, γιά μία
στιγμή!..

Συνήλθε όμως γρήγορα. Άρταξε ένα ποτήρι με κρασί και τό ρού-
φηξε σάν διψασμένος, σφούγγισε και πάλιν, με την παλάμη, τά μου-
στάκια του και είπε :

—'Υπουθιτέον διους, ότι ένας έπα-
ξιωματικός νέους, κατεδιώχθη άπό την
ίπάρκατον σημερινήν κυβέρνησιν κι άδι-
κείται !.. 'Υπουθιτέον ότι ού έπαξιου-
ματικός αυτός, πρός άποφυγήν παριξη-
γήσιον, δέν έμ' ίγώ... 'Υπουθιτέον ό-
τι ού έπαξιωματικός ούτως είνε βιουρ-
σημαντος νέους... Τί μέλλον γινέσθαι;
—'Εν τοιαύτη περιπτώσει... θέλησε
νά ειπή τό δάσκαλος, πού έποφθαλμιούσε
κι' αυτός την Λάμπρα...

—Μή βιάζισαι, παρακαλώ ! Τούν λόγον έχει ού προυλαλήσας ! είπε
θυμωμένος ό έπιλοχίας, 'Υπουθιτέον ότι ό ίπλουχίας, είπαμεν, ούτους
κατέφωρεν εις την άρμόδιον ίσηρισίαν, ότι διεμαρτυρήθη ίντόνους, ότι...

—Μά τί λέει ή ύπηρεσία ; ρώτησε ό δάσκαλος και πάλιν.

—Μή βιάζισαι ! Δέν είπαμ τούν λόγον έχ' ού προυλαλήσας ; ... 'Υπου-
θιτέον, τού λοιπόν, ότ' ή ύπηρεσία άγρον ήγήρασε... Διότι τίς καλώς
γνωρίζετε, ή σημερινή κυβέρνηση' τουρβάει περί άλλων !.. Διότι άν ύ-
φίστατο ή προυκάτοχος κυβέρνηση', δέν θά ίκούφευε πρός τά δίκαια
παράτονα ίνός ίπλέκτου μέλους του στρατού κι μάάλιστα του γυναιού
σώματος τούν υζόνων !.. 'Αλλά ή σημερινή κυβέρνηση' μάδε δίκην
χαμπάρτζ, μάδε καθήκον, αλλά παραγκωνίς' τους στόλους του στρα-
τεύματος κι μή μαραιν' άδιαιπτώτους !.. Τί μέλλον, λοιπόν, γινέσθαι,
άφου τοιαύτην έχουμεν κυβέρνησιν ; ... Κυβέρνησιν άδικον, καταμπί ;
Κυβέρνησιν μη σιδημένην τού γήτηρον κι τού δίκαιον τού ύποτανο-
μένου, ύπουθιτέον !.. Μήπως ού ύποτανομένου δέν πρέτ' ν' άποικα-
τασταθθ, νυμφεύόμενος τού πριταδής έτερόν του ήμιο ; ...

Τά είπε αυτά και κίτταξε τους συμπεθέρους.

"Όλοι είχαν σκυμμένα τά κεφάλια και σκνθρωπά τά πρόσω-
πα... 'Ηταν πλέον φανερόν πώς άφου ό προβιδασμός δέν έ-
γινε, και τό συνοικέσιο, κατά συνέπειαν, έθεωρείτο διαλυμέ-
νον !..

Αυτό τό κατάλαβε άμέσως ό έπιλοχίας και φώναξε :

—'Τί κυβέρνηση' είνε αυτή, πικραλω, πού μή θέτ' βιαιούς ίν
άποστρατεί, ίνώ ίγώ ήσθάνομαι καλώς έχοντα κι καλώς
ύπάρχοντα τό σωματικά μου προυτηρήματα ; ... Είνε δίκην
νά τιματίσιον ίγώ τού στάδιόν μου τόσον άδίκους ; Είνε δι-
κην, πικραλω, νά μη γίνου
εύάμορστων ζευδών, γιατί μή
καταδιώκ' ή ίσχύουσα πολιτι-
κή ; ... Δέν είμα μαθές, ορραί-
ους, διακούς, ίπρωτής εις τούς
συζυγικών βίον, με φρόνημα ί-
ροντικόν μέγχι τρίτον ούρανού ;
Τότις ; ... Είνε ή όχ' βιαοπρα-
γία αυτή της κυβέρνησεως κατά
του ίαντού μου ; ... Κατά τού
μέλλοντός μ' κι κατά τού έρω-
τός μ' ; ... Κυβέρνηση', σ' λέει !
Μην κάμω κατά κάτ' κατά τ'ν
'Αθίνα κι την κατακυριογγή-
σου !..

—'Ιπακούλουθαι βαθμός άν-
θυπασπιστού !..

Προσέλθετε εις τράπεζαν καινήν...

«έπαξιωματικός», είδε στό ταψί τό γουρνοπούλο, οδοφνημένο, ξερο-
μυρόν, σάν καλονημένο φύλλο μπαζλαβά, άχνίζον, όρεκτικό και προ-
κλητικό, σάν νύμφη λαχταριστή επί νυφικής παστάδος, καλοστολιμέ-
νη και καθαρή, σάν γάμοσ τού στομαχού και τού λάργγγος. Και γυρί-
ζοντας, είπε στόν παρακαθήμενο ύποδεκαένα Καραβιά, τόν όποιον έ-
παιρνε ως ύπασπιστήν πάντοτε μαζί του :

—Αί, τί νά γίνη, χάθηρι πού χάθηρι τού συνοικέσιον, δέν πριμα-
ΰσεις, κάνε, κανένα μιζέ, ούδ' Καραβιά, άπό εκείνη ίκει τη γουρνο-
πούλα, γιά νά σάς ύψηθώ μ' ίγώ καλές γιορτές ; ...

Και συμπλήρωσε, άναστενάξας :

—Κι τού χρόν', πιδιά !.. Καλά Χριστούγεννα κι' οούτι ίέξαστους ίπ-
θυμοσιν !..

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

'Ο βασιλεύς της 'Αγγλίας Γεώργιος Α' ταξίδευε κάποτε στην 'Όλ-
λανδία. Περνώνας μία μέρα με τόν ύπασπιστή του από ένα
χωριό, κάθησαν σ' ένα μικρό έστιατόριο και παράγγειλαν δυό
αυγά γιά νά προγευματίσουν.

"Όταν έφαγαν, ζήτησαν τόν λογαριασμό.

—Πόσο κάνουν τά δυό αυγά ; ρώτησε ό ύπασπιστής.

—Διακόσια φλορίνια ! άπάντησε ή Ξενοδόχισσα.

—Πόσα είπατε ;

—Διακόσια φλορίνια.

—'Εκατό φλορίνια κάθε αυγό ; ...

—Μάλιστα

—Τόσο σπάνια λοιπόν γε-
νούν εδώ ή ζώττες κι' είνε τόσο
άκριβά τ' αυγά ; έρώτησεν ό
βασιλεύς.

—'Η ζώττες γεννούν τακτι-
κά. Μεγαλειότατε, στό χωριό
μας, άπάντησε χωρίς διόλον
νά τά χάση ή Ξενοδόχισσα,
μόνο ό βασιληάδες περνούν
σπάνια...

'Ο Γεώργιος Α' έγέλασε
γιά την έξιστην άπάντησιν της
χωρικής κι' έλήρωσε τά δια-
κόσια φλορίνια.

Εις τούν τουρβάζονται βίον
τούν οικογενειακόν !..

'Ο Χριστός, πού σάν
σήμερα γεννήθηκε...